

Arrest

nr. 287 564 van 14 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. HENNICO *loco* advocaat J. HARDY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K.S., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U bent afkomstig uit Azizkhel, een subdorp van Ahmadkhel, gelegen in het district Khogyani, provincie Nangarhar. U werkte in Afghanistan als timmerman. Samen met uw partner N. had u sinds negen à tien jaar een werkplaats in de bazaar van Ahmadkhel. Onder jullie klanten waren zowel talibanleden als leden van de overheid. Zeker met de lokale politie was er een goed contact. Met name de commandanten van de nabijgelegen checkposten genaamd M., K.B. en G. kwamen regelmatig langs met hun soldaten om herstellingen te laten uitvoeren of gewoon op bezoek. Ze waren goed bevriend met uw partner N..

Iemand heeft de taliban hierover geïnformeerd en op de vijftiende dag van de vierde maand in 1399 (Gregoriaanse kalender 5 juli 2020) kreeg uw partner N. telefoon van de taliban die hem vroeg om het contact met de lokale politie te stoppen. Daarna werd uw partner nog een keer gebeld en uzelf ook, telkens gaf de taliban dezelfde boodschap, namelijk om het contact met de lokale politie te verbreken. Jullie kregen schrik en gingen naar de lokale politie, maar die zeiden dat jullie ook de taliban hielpen door voor hen te werken dus dat ze niks konden doen. U en uw partner besloten wat voorzichtiger te doen door later naar het werk te gaan, als er genoeg andere mensen in de buurt waren. De taliban stuurde vervolgens een dreigbrief naar u die via de mullah bij uw thuis werd afgeleverd. Dan, ongeveer acht tot tien dagen voor uw vertrek, stak de taliban uw werkplaats in brand. U en uw partner besloten toch door te gaan met jullie werk en herstelden de schade. De lokale politie bleef op bezoek komen bij jullie in de werkplaats en negeerde de vraag om hulp van u en uw partner. U kreeg echter een tweede dreigbrief waarin de taliban vermeldde dat ze jullie werkplaats in brand hadden gestoken en waarin ze u regelrecht met de dood bedreigden. Wegens de aanhoudende bedreigingen vanwege de taliban besloot u het land te verlaten. U verliet Afghanistan op de 31e dag van de vierde maand in 1399 (Gregoriaanse kalender 21 juli 2020). Via Pakistan, Iran en Turkije reisde u naar Bulgarije. U diende er een verzoek om internationale bescherming in, maar wegens de slechte behandeling besloot u door te reizen. U verbleef er in het totaal ongeveer twee maanden. Via voor u onbekende landen kwam u ten slotte in België aan. Hier dient u een verzoek om internationale bescherming in op 4 mei 2021.

Na uw vertrek uit Afghanistan vernam u dat uw partner N. gedood werd door de taliban toen hij onderweg was van zijn huis naar de bazaar in Ahmadvhel.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw originele taskara, een klacht die uw oom langs moederszijde bij het district neerlegde na uw vertrek, medicatievoorschriften van uw vader, twee dreigbrieven van de taliban, foto's van N. en foto's van de brand in de werkplaats. Het betreft allen originele documenten. U legt ook nog een kopie van de taskara's van uw vader en N. neer. Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS maakt u via uw advocaat op 13 juli 2022 per e-mail nog twee Facebookposts met foto's over de dood van uw zakenpartner N. over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen bevatten immers diverse incoherenties, vaagheden en onwaarschijnlijkheden.

Vooreerst beweert u dat uw zakenpartner N. goed bevriend was met de lokale politie waardoor deze regelmatig op bezoek kwamen naar de werkplaats (zie CGVS, p.12 en 13). Er werd u dan gevraagd of het specifieke politieleiden betrof die op bezoek kwamen waarop u de namen van drie commandanten noemt, M., K.B. en G.. U herhaalt dat het vrienden waren van uw partner (zie CGVS, p.16). Echter, gevraagd naar meer informatie over hoe N. hen precies kende, blijft u het antwoord schuldig.

U zegt verder dat u niets over hun persoonlijk leven weet en niet weet van waar of hoe ze elkaar kennen (zie CGVS, p.17). Gevraagd hoe het komt dat u hier zo weinig over weet, antwoordt u dat N. niet altijd in de werkplaats was en de lokale politie u dan belde (zie CGVS, p.17). Dit is echter geen verschoning. U spreekt immers van regelmatige bezoeken van deze commandanten en zegt dat de vriendschap van N. met deze mensen hier aan de basis van lag. Dat u dan niets meer kan vertellen over de relatie tussen N. en deze commandanten of meer informatie kan geven over deze commandanten is weinig aannemelijk te noemen. Verder dient opgemerkt te worden dat u omtrent dit deel van het relaas uiteenlopende verklaringen aflegt tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Daar verklaarde u immers dat uw partner N. bevriend was met één agent van een van de checkposten nabij en dat die persoon regelmatig op bezoek kwam in de werkplaats (zie DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u dat N. bevriend was met verschillende politieagenten, specifiek met de drie commandanten die reeds eerder werden genoemd. U werd geconfronteerd met het feit waarom u bij DVZ van één agent sprak en nu van meerdere. Hierop antwoordt u dat ze u toen vroegen het kort te houden, om geen details te vertellen en ze u enkel vroegen wie de commandant was van de lokale politie (zie CGVS, p.22). Het feit dat u toen sprak van één agent en nu meerdere is geen detail te noemen en daar werd u dan ook verder mee geconfronteerd. Hierop herhaalt u dat de dossierbehandelaar van de DVZ u enkel vroeg wie de commandant was van de agenten die bij jullie op bezoek kwamen, waarop u M. zou hebben geantwoord (zie CGVS, p.22). Dit is echter geenszins wat er genoteerd staat in de vragenlijst van DVZ. Er werd u verder in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of u al dan niet opmerkingen wenste te maken over uw verklaringen op de DVZ, waarop u enkel aanbracht dat het uw maternale oom was die u hielp en niet uw paternale oom zoals werd opgetekend door de DVZ. Er werd u vervolgens expliciet gevraagd of u nog andere correcties wenste te maken, hetgeen u naliert (zie CGVS, p.4). Uw verklaringen waarom u bij DVZ maar over één (politie)agent sprak die uw werkplaats bezocht en tijdens uw verklaringen op het CGVS over meerdere agenten, overtuigt dan ook niet. Aangezien dit de kern van uw asielrelaas betreft, doet het ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid dat uw verklaringen hieromtrent bij DVZ en het CGVS dusdanig uiteenlopen.

Ten tweede beweert u dat deze commandanten u telkens voor ze op bezoek kwamen, belden en vroegen om te kijken of alles veilig was, dat er geen taliban aanwezig was in de bazaar (zie CGVS, p.17 en 18). Eerder vermeldde u echter dat de bazaar zeer groot was en dat er ook verschillende bewakers aanwezig waren (zie CGVS, p.16). Verder vermeldde u dat de commandanten altijd vergezeld werden door verscheidene soldaten als ze in de bazaar kwamen (zie CGVS, p.16). Dat u specifiek dan de taak kreeg de gehele bazaar uit te kammen op zoek naar eventuele talibanleden, terwijl er zo veel soldaten mee kwamen en er ook nog eens bewakers aanwezig waren op de bazaar, is een bewering die de wenkbrauwen doet fronsen. Gevraagd waarom u dan specifiek werd gevraagd om de bazaar te controleren op aanwezige talibanleden, zegt u dat ze niet iedereen vertrouwden (zie CGVS, p.17 en 18). U geeft echter nergens blijk waarom u dan zoveel meer te vertrouwen was dan bijvoorbeeld de bewakers of de soldaten zelf van de checkpost, u zei immers eerder al dat u niets afwist van het persoonlijke leven van de commandanten of van de vriendschap tussen N. en de commandanten, wat niet echt duidt op een serieuze vertrouwensband. De bewering dat u zogezegd de bazaar moest controleren op aanwezigheid van de taliban is dan ook merkwaardig te noemen. U werd gevraagd of de lokale politie zelf geen personeel had om de bazaar te controleren, waarop u zegt dat u dit niet weet. Dat u niets weet over het persoonlijke leven van de commandanten (zie CGVS, p.18). Hiermee bevestigt u opnieuw dat het zeer vreemd is dat de commandanten uit alle mensen u uitkozen om de bazaar te controleren, aangezien u verder niets over hen kan zeggen of aantonen dat u te vertrouwen was boven hun eigen soldaten of de bewakers van de bazaar. Bovendien spreekt u uzelf tegen in uw verklaringen. U zei immers eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat de taliban zich enkel 's nachts toonde en zich overdag in de bergen ophield (zie CGVS, p.7). U werd dan gevraagd waarom u nu plots beweert dat er mogelijks wel taliban zich overdag in de bazaar bevond, waarop u zegt dat als de taliban overdag in de bazaar kwam, ze ongewapend waren en zich als gewone burgers gedroegen (zie CGVS, p.17). Dit roept dan weer de vraag op hoe u dan verondersteld werd te detecteren wie van de bezoekers aan de bazaar tot de taliban behoorden, als ze zich immers als gewone burgers gedroegen. Ook eerder verklaarde u al dat u enkel de leiders van de taliban kende, maar voor de rest niemand (zie CGVS, p.7). Hoe u dan geacht werd te zien wie bij de taliban hoorde en wie niet, is een raadsel. U wijzigt dan plots uw verklaringen en zegt dat de taliban wel gewapend was in de bazaar en u hen kon herkennen aan hun lange baarden, traditionele kleren en hun wapens (zie CGVS, p.17). De beschrijving die u hier geeft van de taliban betreft eerder een veralgemening en overtuigt niet hoe u taliban leden specifiek kon herkennen aan het uiterlijk. Het dragen van baarden, traditionele kledij en wapens wordt in Afghanistan immers niet uitsluitend door de taliban gedaan. Daarna spreekt u dan ook over gevechten tussen de taliban en de arbaki's die overdag in de bazaar soms plaatsvonden (zie CGVS, p.17).

Uw weinig aannemelijke bewering dat u de bazaar diende te controleren en de doorlopende wijziging in uw verklaringen hieromtrent maken uw relaas weinig geloofwaardig.

Ten derde beweert u de ene na de andere bedreiging te hebben ontvangen van de taliban om het contact met de lokale politie te stoppen. Toch bleven u en N. dit eerder negeren, hetgeen niet geloofwaardig overkomt. Zo werd er gevraagd wat u deed met de eerste bedreiging, waarop u zei dat jullie schrik hadden en naar de lokale politie stapten met jullie bezorgdheden maar zij die simpelweg negeerden en jullie ook nog eens beschuldigden van samenwerking met de taliban, omdat jullie af en toe ook voor hen werk deden. Ze bleven hun bezoeken aan jullie werkplaats dan ook gewoon verderzetten (zie CGVS, p.19). Dit gedrag van de lokale politie is ook contradictorisch te noemen aan hetgeen wat u eerder verklaarde over de bezorgdheden van de politie over aanwezige talibs in de bazaar. U verklaarde immers eerder in het persoonlijk onderhoud dat de lokale politie zich steeds liet vergezellen door soldaten toen zij naar de bazaar kwamen, zij rekenden op de bewakers in de bazaar voor hun veiligheid en zij daarbovenop u bij elk bezoek vooraf opbelden om de bazaar te controleren op aanwezige taliban. Dat de lokale politie hun bezoeken aan uw werkplaats zonder meer verderzetten nadat u en uw partner hen op de hoogte hadden gebracht van de bedreigingen van de taliban net omwille van deze bezoeken van de politie aan uw werkplaats, houdt geen steek en kan niet geloofd worden. Immers, de taliban was klaarblijkelijk goed op de hoogte van de bezoeken van de politie aan uw werkplaats. Gezien de politie een gegeerd doelwit vormt van de taliban, is het niet aannemelijk dat de politie op deze wijze reageerde op uw waarschuwingen en zij hun bezoeken gewoon verderzetten. Er werd u vervolgens gevraagd of u andere winkeliers om raad had gevraagd, waarop u zegt dat als je een dreigbrief van de taliban krijgt, je hier niets over zegt maar gewoon doet wat de taliban je vraagt (zie CGVS, p.19). Dat u dit zegt, maakt het des te frappanter dat u zonder meer taken bleef uitvoeren voor de lokale politie en hen bleef laten komen op bezoek. Gevraagd om welke reden u de lokale politie niet zei dat ze geen bezoek meer aan jullie werkplaats konden brengen gezien de bedreigingen van de taliban, zegt u dat u niet kon stoppen hiermee omdat uw familie het geld nodig had (zie CGVS, p.19). Eerder vermeldde u nochtans dat u ook andere klanten had, waaronder ngo's en particulieren (zie CGVS, p.11). Het is dus niet dat u volledig zonder inkomsten zou komen te zitten als u het contact met de lokale politie verbrak. Het is dan ook vreemd te noemen dat u zonder meer contact bleef hebben met hen, al helemaal wanneer de taliban ook nog uw werkplaats afbrandde. Zelfs hierna bleef u zonder meer contact hebben met de lokale politie (zie CGVS, p.21). Dat na deze serieuze bedreiging van de taliban zomaar uw werk bleef verderzetten en ook nog contact bleef hebben met de lokale politie zonder enige beschermingsmaatregel te voorzien, is regelrecht ongeloofwaardig. U zegt dat jullie geen andere keuze hadden en geen ander werk konden doen. En dat jullie dachten dat de taliban jullie nu wel met rust ging laten, aangezien jullie zo'n financieel verlies hadden geleden (zie CGVS, p.20). Dit is geheel niet geloofwaardig. U beweerde immers dat het de taliban te doen was om het contact met de overheid. Dat u dan dacht dat de taliban u met rust zou laten omdat u een financiële tegenslag had geleden, is weinig aannemelijk. U bleef immers doorgaan met het contact met de overheid. Ook de reactie van de lokale politie op de brand zoals u ze beschrijft, is niet geloofwaardig. U zegt dat ze enkel zeiden dat jullie moesten blijven doordoen en ze jullie wederom beschuldigden van collaboratie met de taliban (zie CGVS, p.21). Dat de politie zo botweg reageert, terwijl u beweert dat N. bevriend was met de commandanten, is moeilijk te plaatsen. Hiermee geconfronteerd zegt u dan ineens dat u eigenlijk niet weet wat voor relatie N. had met deze commandanten (zie CGVS, p.21). Dat slaat alles, aangezien uw gehele relaas is opgehangen aan het feit dat N. bevriend was met enkele commandanten van de lokale politie en ze daardoor zoveel op bezoek kwamen. Dat u dan ineens wederom uw verklaringen wijzigt, is vernietigend voor uw geloofwaardigheid.

Ten vierde kan worden toegevoegd dat u niet aannemelijk maakte om welke reden u kort voor uw vertrek uit Afghanistan in juli 2020 plots bedreigd werd door de taliban omwille van de bezoeken van de politie aan uw werkplaats in de bazaar. Zo werd u een eerste maal bedreigd door de taliban in dezelfde maand van 2020 (CGVS, p. 18). Nochtans baatte u deze werkplaats al negen of tien jaar uit samen met N. (CGVS, p. 10) en kwam de politie al 'sinds lange tijd geleden' op bezoek aan uw werkplaats. Dat u al een tiental jaar ongestoord door de taliban uw activiteiten in de werkplaats kon uitvoeren ondanks de bezoeken van de politie, en plots in het vizier kwam van de taliban kan evenmin overtuigen. U verklaart hierover enkel dat 'iemand' de taliban had geïnformeerd zonder verdere toelichting te geven (CGVS, p. 12). U slaagt er aldus niet in de aanleiding tot uw problemen met de taliban geloofwaardig voor te stellen.

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat de zagezegde brand die werd aangestoken door de taliban in uw werkplaats zoals u ze beschrijft, vrij onaannemelijk is te noemen. Zo beweert u dat de taliban overal olie had gegoten en het een werkplaats vol hout betrof (zie CGVS, p.19 en 20).

Maar gevraagd naar de schade zegt u dat de machines niet eens beschadigd waren. Enkel het hout in de winkel en het dak een klein beetje (zie CGVS, p.19 en 20). U beweert verder dat de taliban het vuur 's nachts hebben aangestoken en jullie het pas 's ochtends hebben geblust (zie CGVS, p.20). Dat een werkplaats vol brandversnellers zijnde olie en hout gedurende een zodanig lange tijd in brand staat en enkel dit de schade betreft, is weinig geloofwaardig. Verder legt u foto's van de brand neer, waarvan u beweert dat ze door de bewakers van de bazaar zijn genomen (zie CGVS, p.16). U zegt dat de bewakers de brand zagen, maar ze deze niet durfden te blussen uit angst voor de taliban, en dat het niet hun job was (zie CGVS, p.20). Dat noch de bewakers noch iemand anders de brand begon te blussen, maar iedereen wachtte tot u en N. er waren voordat het vuur werd gedoofd is een absurde bewering. Zoals eerder gezegd moet het immers een zeer grote brand geweest zijn, gegeven de olie en het hout. Uw werkplaats lag in een bazaar met honderdtwintig andere winkels. Dat er dan niet onmiddellijk geblust werd, maar het aan jullie werd overgelaten terwijl er het risico is dat bij wijze van spreken de gehele bazaar in de vlammen zou opgaan, is zeer ongeloofwaardig te noemen. Aan de brand dusdanig kan dan ook geen geloof gehecht worden.

Ten slotte dient er nog een grote inconsistentie in uw relaas opgemerkt te worden. In uw verklaringen afgelegd op de DVZ spreekt u van één dreigbrief die u ontving van de taliban waarna u het land verliet (zie vragenlijst DVZ). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS spreekt u plots van twee dreigbrieven van de taliban die u zou ontvangen hebben (zie CGVS, p.14 en 15). Geconfronteerd hiermee, blijft u bij uw verklaringen als zou u ook op de DVZ gesproken hebben van twee dreigbrieven (zie CGVS, p.22). Dit is echter geenszins het geval. Het feit dat uw verklaringen bij DVZ en CGVS op zulk essentieel punt uiteenlopen, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

De vele ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden die uw relaas doorspekken maken dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

De documenten die u neerlegt, zijn niet in staat de beoordeling van uw verzoek in positieve zin om te buigen. Uw taskara, die van uw vader, de taskara en foto's van N. en de medicatievoorschriften van uw vader bewijzen immers hoogstens uw identiteit, herkomst en de band tussen u en N., hetgeen tot op heden niet wordt betwijfeld. De dreigbrieven van de taliban en de klacht die uw oom na uw vertrek neerlegde bij het districtshuis, kunnen bovenstaande beslissing evenmin in positieve zin ombuigen. Dergelijke stukken kunnen een asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021(update)) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat de dreigbrieven die u neerlegde niet overeenkomen met uw relaas, hetgeen al eerder werd vermeldt. Over de klacht dient opgemerkt te worden dat deze enkel een beschrijving van de zaken door uw oom omvat en geen objectieve vaststellingen bevat. Met andere woorden, uw oom kan in deze klacht aan het districtshuis schrijven wat hij wil en deze klacht heeft geen bewijswaarde.

De foto's betreffende de brand kunnen ook niets concreet bewijzen. Deze foto's kunnen immers eender waar, eender wanneer zijn genomen. Evenmin kunnen de omstandigheden van de brand afgeleid worden uit deze foto's. Ze tonen geenszins aan dat het de specifieke brand betreft die u bedoelt, met name een brand in uw werkplaats aangestoken door de taliban.

Ten slotte zijn er nog de twee Facebookposts betreffende de dood van N., die uw advocaat na het persoonlijk onderhoud overmaakte aan het CGVS. Deze berichten op Facebook ontberen eveneens bewijswaarde daar dergelijke documenten door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer kunnen worden opgemaakt zodat de echtheid ervan niet kan worden nagegaan. Evenmin kan u aantonen dat de (overleden) man op de foto's daadwerkelijk uw voormalige zakenpartner is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020).

Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden

van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier

waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift in een enig middel aan als volgt:

"Appreciatiefout en schending van :

- de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

"2.1. Asielmotieven

Bij terugkeer vreest verzoeker gemarteld, aangehouden en gedood te worden door de taliban :

- Omwille van zijn werk voor de Afghaanse autoriteiten (politie),
- Omdat hij de bevelen van de taliban niet heeft opgevolgd,
- Omdat het land illegaal verliet en asiel aanvroeg in België,
- Omdat verzoeker als "westerling" zal worden gezien door de taliban;

Men dient rekening te houden met de volgende belangrijke elementen:

- Verzoeker werkte voor de Afghaanse politie als timmerman en voor de taliban;
- Verzoekers partner werd door de taliban gedood wanneer verzoeker onderweg was;
- Verzoeker heeft de bevelen van de taliban niet opgevolgd en zette zijn werk voor de politie voor;

- Verzoeker is geïdentificeerd als een handelaar die voor de overheid werkte door de taliban;
- Verzoeker is naar België gevlucht, waar hij om internationale bescherming heeft verzocht;
- Verzoekers partner werd door de taliban gedood;
- Verzoeker woont in een gebied waar de aanwezigheid van de taliban overheerst;
- Verzoeker heeft asiel aangevraagd en verzet zich tegen de taliban;
- Verzoeker is een man die leeft sinds jaren in België en zal gezien worden als een "westerling" door de taliban, wat sterk onderdrukt is in Afghanistan sinds hun machtsovername;

2.2. Betwisting van de motivering bestreden beslissing

Vooraleer zijn asielmotieven en zijn nood aan internationale bescherming verder te ontwikkelen, wenst verzoeker de motieven van de bestreden beslissing weer te leggen.

2.2.1. Wat betreft de neergelegde documenten

Verweerster is van mening dat de documenten die verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming heeft overgelegd, niet volstaan om de analyse van zijn verklaringen, die niet geloofwaardig worden geacht, te wijzigen.

De taskara, die van verzoekers vader, de taskara en de foto's van N., alsmede de medicatievoorschriften van verzoekers vader, tonen de identiteit, de herkomst en de relatie tussen verzoeker en N. aan. Deze elementen worden door verweerster niet betwist.

De dreigbrieven van de taliban en de klacht van verzoekers oom tonen aan dat verzoekers vrees gegrond was, dat de dreigementen van de taliban reëel zijn en dat verzoeker is geïdentificeerd als een tegenstander van het taliban-regime.

Verweerster is van mening dat aan de brieven van de taliban geen significant bewijskracht kan worden toegekend, gelet op de hoge mate van corruptie in Afghanistan.

Verzoeker merkt op dat verwerende partij geen enkel gegrond argument heeft naar voren gebracht die bewijst dat de documenten vervalsingen zouden zijn.

Verzoeker benadrukt dat een verwijzing naar algemene informatie in verband met de corruptie kunnen niet aan deze documenten enig bewijskracht ontnemen.

De loutere vermelding van algemene bronnen waaruit een hoog corruptieniveau blijkt, is volstrekt onvoldoende om wezenlijke elementen van verzoekers aanvraag tot bescherming uit te sluiten. Aangezien deze documenten immers specifiek betrekking hebben op de bedreigingen van de taliban, en met het bewijs van zijn problemen in Afghanistan. Aangezien verzoeker heeft getracht enig bewijs aan te dragen voor de actualiteit van zijn vrees, kan de houding van verwerende partij niet worden gevolgd.

Verwerende partij toont niet in concreto aan hoe deze documenten vals zijn. Indien zij zich op dit argument wil beroepen om het door verzoeker overgelegde bewijs terzijde af te wijken, moet zij dit aantonen.

In een arrest nr. 169 452 van 9 juni 2016 heeft Uw Raad herinnerd aan het belang van een nauwgezette en zorgvuldige bestudering van de documenten die asielzoekers ter staving van hun aanvraag overleggen (onze nadruk):

[...]

De lering van dit arrest moet in casu worden toegepast. Deze door verzoeker neergelegde documenten zijn van fundamenteel belang voor de analyse van zijn verzoek en staven zijn relaas op omstandige wijze. Wat de klacht van verzoekers oom betreft, is verweerster van mening dat deze geen bewijskracht heeft omdat zij werd opgesteld op basis van verklaringen van verzoekers oom, die kan schrijven wat hij wil.

In tegenstelling tot die analyse wijst verzoeker er echter op dat deze klacht een officiële klacht is die werd ondertekend door de dorpschouffden en districtschouffden. Het gaat dus in feite om een klacht die door de oom van verzoeker is geschreven, maar door verschillende autoriteiten in het dorp van verzoeker is bevestigd.

Er zij aan herinnerd dat dit document van essentieel belang is voor de vaststelling van de feiten waarvoor de verzoeker bescherming in België vraagt en dat het met de grootste zorgvuldigheid had moeten worden geanalyseerd.

Wat de foto's van de brand betreft, wijst verweerster het bewijs van verzoeker ook te snel van de hand. Verzoeker ziet niet in hoe hij anders had kunnen aantonen dat zijn werkplaats werd afgebrand, indien hij niet deze foto's had kunnen gebruiken. Indien geen melding wordt gemaakt van de datum van de foto, moeten deze documenten niettemin kracht van een begin van bewijs krijgen, hetgeen verweerster heeft nagelaten te doen.

Ook met betrekking tot de Facebook-berichten over de dood van N. heeft verzoeker met alle middelen geprobeerd aan te tonen dat zijn partner was overleden: hetzij door Facebook-berichten, hetzij door foto's, die verweerster zonder enig zorgvuldig onderzoek heeft verworpen.

2.2.2. Wat betreft de politiecommandanten en hun relatie met de partner van verzoeker

Verweerster is van mening dat de vrees van verzoeker voor vervolging door de taliban niet geloofwaardig is, omdat zijn relaas inconsistenties, onnauwkeurigheden en onwaarschijnlijkheden bevat.

In de eerste plaats stelt zij tegenstrijdigheden vast met betrekking tot de politiecommandanten en hun relatie met verzoekers partner (N.).

In dit verband herhaalde verzoeker dat hem niet specifiek was meegedeeld hoe N. deze politieambtenaren had leren kennen en dat hij hem daar nooit naar had gevraagd, aangezien deze politieambtenaren in de eerste plaats waren gekomen voor hun werk en voor verzoeker "klanten" waren als alle andere.

Verzoeker was bovendien in staat de namen van de verschillende politiecommandanten te geven en waar zij vandaan kwamen (NPO p. 16), wat elementen die details kunnen geven over die mensen en die verzoekers geloofwaardigheid staven.

Anderzijds durfde verzoeker de vraag niet aan zijn partner te stellen omdat hij bang was dat de vragen verdacht zouden overkomen, dat zijn vriend hem niet meer zou vertrouwen en het aan de politie zou vertellen. Verzoeker was bang voor represailles van de autoriteiten indien hij van spionage werd verdacht. Gelet op verzoekers relatie met deze politieambtenaren, die zij als klanten beschouwden, was er geen reden om aan te nemen dat hij informatie zou hebben over hun persoonlijke leven of over hun relatie met zijn partner.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen het verhoor van verzoeker bij het CGVS en het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, moeten verschillende elementen worden verduidelijkt.

Verzoeker heeft het aantal politiemannen niet gespecificeerd, aangezien hij in feite onder druk werd gezet om al zijn vrees samengevat uit te leggen. Hij sprak vaag over "politieagenten" maar niet over een enkele agent. Hoe dan ook is deze tegenstrijdigheid op zich onvoldoende om de vrees van verzoeker weg te nemen, met name gelet op de aannemelijkheid van zijn relaas.

2.2.3. Met betrekking tot de bezoeken van de commandanten aan verzoeker

Verweerster achtte het ook ongeloofwaardig dat verzoeker de opdracht had gekregen om zelf de bazaar te controleren toen de politie kwam, terwijl hij tegelijkertijd had verklaard dat de politie was gekomen vergezeld van soldaten en dat er bewakers in de bazaar waren. Zij kon niet begrijpen waarom verzoeker betrouwbaarder was geweest dan de soldaten of de bewakers in de bazaar.

Ook hier moeten de verklaringen van verzoeker worden verijnd om te begrijpen in hoeverre hij was opgeroepen om de bazaar te controleren voordat de politie arriveerde.

De politiecommandanten kwamen niet met een horde soldaten, maar slechts met 3 of 4 man. Zij waren belast met het toezicht op de politieagenten en konden de politieagenten dus niet alleen laten om op de bazaar te letten.

Bovendien was verzoeker niet "belast" met de controle van de gehele bazaar, zoals verweerster heeft trachten te suggereren, maar het was juist dat de politiecommandanten hem vlak voor het passeren plachten te bellen om na te gaan of verzoeker een taliban had opgemerkt. Zodra hij werd gebeld, ging verzoeker gewoon zijn winkel uit om rond te kijken en te controleren of er geen taliban in de buurt was. Hij had dus evenmin een positie van absoluut vertrouwen bij de politie, maar hij diende voor de politie als een nuttig contactpunt om na te gaan of dit deel van de bazaar, waar zij voornemens waren de winkel van verzoeker te gaan bezoeken, veilig was. In dit opzicht was het voor hen veel gemakkelijker om snel te telefoneren dan om soldaten te sturen.

Verzoeker werd bovendien alleen gebeld als zijn partner niet bereikbaar was (NPO p. 18).

Hij had dus geen een belangrijke "positie" bij de politie.

Verweerster verwijt verzoeker opnieuw dat hij niet op de hoogte was van het privé-leven van de commandanten, hoewel zij overheidsambtenaren blijven, geen verantwoording verschuldigd zijn aan verzoeker en bovendien niet zo veel directe contact hebben met verzoeker, maar wel met zijn medewerker, met wie zij klaarblijkelijk afspraken hebben gemaakt. Verzoeker had nooit meer dan een professionele relatie met deze politieambtenaren gehad en legde verklaringen af van een persoon die wel een dergelijke relatie had. Er kan niet meer van hem verwacht worden, gezien hun "nauwe" relatie.

2.2.4. Wat betreft het bezoek van de taliban aan de bazaar

Verweerster is van mening dat verzoeker zichzelf tegensprak in zijn verklaringen door te verklaren dat de taliban alleen 's nachts naar buiten kwamen en zich overdag in de bergen schuilhielden, terwijl hij had verklaard dat de taliban overdag in de bazaar kwamen.

Verzoeker blijft inderdaad bij zijn verklaringen: de taliban kwamen overdag niet en verscholen zich meestal in de bergen. Wanneer zij overdag kwamen, hadden zij een zeer specifieke opdracht: iemand wegvoeren, iemand doden, en dan reisden zij gewapend en in taliban-kleding. Verzoeker bedoelde dus dat indien de taliban overdag kwamen voor iets anders dan een specifieke missie, zij alleen in burgerkleding zouden komen. Ze zijn daarom moeilijk te herkennen.

Bovendien analyseert verweerster verzoekers verklaringen over zijn werk voor de taliban niet, hoewel die zijn relaas geloofwaardig ondersteunen:

[...]
(NPO p. 12)

2.2.5. Wat betreft de voortzetting van hun beroepsactiviteiten na de bedreigingen van de taliban

Verweerster acht het ook ongeloofwaardig dat verzoeker en zijn partner zijn blijven werken en contacten met de politie hebben onderhouden nadat zij bedreigingen van de taliban hadden ontvangen.

Verweerster gaat volledig voorbij aan de situatie waarin verzoeker zich bevond ten gevolge van de dreigementen van de taliban.

Verzoeker heeft de dreigementen van de taliban niet "genegeerd", maar hij had ook geen andere keuze dan te blijven werken en samen te werken met de autoriteiten. Het zou ongeloofwaardig zijn geweest als hij had geweigerd om zijn werk voor de politie voort te zetten. Dit zou hem in nog grotere moeilijkheden hebben gebracht, ditmaal met de

autoriteiten, terwijl hij aan de andere kant al bedreigingen ontving van de taliban (NPO p. 21).

Bovendien had verzoeker zijn hele leven in zijn winkelproject gestoken en kon hij zich niet op die manier laten arresteren. Bovendien stond in de eerste dreigbrief dat ze niet meer met de politie moesten samenwerken, en daarom namen ze die brief niet serieus (NPO p. 12). Pas in de tweede brief was sprake van doodsb bedreigingen en in combinatie met de brand zag verzoeker zich genooddacht te vluchten omdat hij werkelijk voor zijn leven vreesde (NPO p. 15).

Wat de door verzoeker genomen beschermingsmaatregelen betreft, gaat verweerster voorbij aan de door verzoeker gegeven uitleg, met name het feit dat hij normaal gesproken 's ochtends vroeg zijn huis verliet, maar dat hij na dreigementen van de taliban altijd eerst zijn vader en broer naar buiten stuurde voordat hij zelf naar buiten ging (NPO, p. 19 in 21).

Dat de politie zich voor zaken naar de bazaar is blijven begeven ondanks gerichte bedreigingen van de taliban, kan verzoeker niet verklaren. Het is echter heel begrijpelijk dat de politie haar activiteiten is blijven uitoefenen. Het feit dat de taliban hen bedreigden doet daar niets aan af, want de politie was zich terdege bewust van de risico's die zij namen. Alleen al het feit dat zij in Afghanistan politieambtenaar zijn, houdt het risico in dat zij worden vervolgd. Evenmin kan de politie ter plaatse eenvoudigweg al haar activiteiten stopzetten zodra burgers bedreigingen ontvangen omdat zij met hen samenwerken.

Verzoeker weet dat hij extra risico's heeft genomen door te blijven werken, maar hij had geen keus. Het stopzetten van de samenwerking met de overheden zou evenzeer leiden tot represailles of beschuldigingen van samenwerking met de taliban als omgekeerd. Zijn positie was uiterst delicaat.

Indien de politie verzoeker niet heeft bijgestaan toen hij na de bedreigingen om hulp trachtte te vragen en hem ervan heeft beschuldigd met de taliban samen te werken, kan verzoeker evenmin verantwoordelijk worden gesteld. Hijzelf had deze reactie van de politie niet verwacht. Toen zij na de brand een klacht indienden, verwezen de "naaste" politieagenten van verzoekers partner hem naar de districtspolitie, die hem ervan beschuldigde met de taliban samen te werken. Het waren dus niet dezelfde politieambtenaren die verzoeker bezochten waartoe hij zich moest wenden om zijn klacht in te dienen, maar politieambtenaren van een hogere rang.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker andere winkeliers niet over de bedreigingen heeft ingelicht, houdt verzoeker staande dat men gewoonlijk anderen niet over dit soort problemen inlicht en dat hij er zelf nooit van in kennis was gesteld dat een andere winkelier soortgelijke bedreigingen had ontvangen. Meestal vernam verzoeker dat iemand was bedreigd omdat de taliban drastischer maatregelen hadden genomen en de verantwoordelijkheid voor hun daden opeisten door te verklaren dat de persoon gewond was geraakt omdat hij of zij hun bevelen niet had opgevolgd.

2.2.6. Wat betreft de timing van de bedreigingen

Verweerster acht het onwaarschijnlijk dat de taliban verzoeker in 2020 plotseling zouden beginnen te bedreigen, terwijl verzoeker al verscheidene jaren in de bazaar werkt en met de politie heeft samengewerkt.

Er zij aan herinnerd dat de taliban geleidelijk aan de macht zijn gekomen en uiteindelijk in augustus 2021 het regime ten val hebben gebracht, kort nadat de bedreiging van de verzoeker was begonnen. Het is dus zeer aannemelijk dat verzoeker het doelwit was van de taliban, zelfs verscheidene jaren later. Toen hij eenmaal aan de kaak was gesteld, stond verzoeker in de schijnwerpers en tegen de tijd dat de taliban zich voor zijn activiteiten begonnen te interesseren, was het te laat.

Bovendien kan verzoeker opnieuw niet verantwoordelijk worden gesteld voor de houding van de taliban, ongeacht of deze al dan niet aannemelijk wordt geacht.

2.2.7. Wat betreft de brand in verzoekers winkel

Verweerster acht de door de taliban in verzoekers werkplaats gestichte brand ongeloofwaardig, met name omdat het onmogelijk is dat het vuur zo lang in zijn werkplaats is blijven branden en dat alleen het hout van de werkplaats en het dak werden beschadigd.

Anders dan verweerster in de bestreden beslissing stelt, heeft verzoeker aanzienlijke schade geleden, aangezien alle brandbare materialen tot as zijn vergaan en de metalen machines volledig zwart en onbruikbaar zijn geworden (NPO p. 19, "Alle dingen in de winkel waren verbrand" in NPO p. 20). Het feit dat het dak niet volledig beschadigd was, wordt verklaard door het feit dat het van bakstenen was gebouwd. Het vuur bleef ook lang branden omdat een deel van het hout nat was (NPO p. 20).

Bovendien was de winkel niet verbonden met de andere winkels in de bazaar. Er was een garage aan de achterkant en een ruimte tussen de winkels, wat verklaart waarom andere winkels in de buurt niet ook vlam vatten. De door verzoeker ingediende foto's bevestigen dit.

Het feit dat niemand durfde in te grijpen om het vuur te blussen is heel begrijpelijk aangezien elke confrontatie met de acties van de taliban ernstige gevolgen voor hen zou hebben gehad. Andere mensen in de omgeving hadden er geen belang bij om tussenbeide te komen, met het risico dat zij in het vizier van de taliban zouden komen. In tegenstelling tot wat verweerster beweert, is het zeer aannemelijk dat de andere winkeliers en bewakers ter plaatse bang waren om het tegen de taliban op te nemen, gezien de context van onderdrukking van elke oppositionele kracht.

2.2.8. Wat betreft het aantal dreigbrieven

Wat het aantal dreigbrieven betreft, stelt verzoeker dat er inderdaad twee dreigbrieven zijn geweest. Deze twee dreigbrieven werden ook aan het CGVS voorgelegd om de gegrondheid van verzoekers vrees aan te tonen. Tijdens zijn onderhoud bij de DVZ sprak verzoeker wel van "bedreigingen", waarmee hij impliceerde dat er meerdere waren geweest.

2.3. Nood aan internationale bescherming

2.3.1. Gegronde vrees voor vervolgingen

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, bestaan er wel elementen die erop wijzen dat de gewijzigde algemene situatie in Afghanistan een impact heeft op verzoekers persoonlijke situatie.

Men dient rekening te houden met verschillende elementen, die afzonderlijk en gecombineerd, zijn nood aan bescherming aantonen:

- Verzoeker verblijft in België sinds bijna 2 jaar, en in het Westen (Turkije, Bulgarije enz.) in het algemeen bijna 3 jaar, zo dat hij zal terugkeren naar Afghanistan als afgewezen asielzoeker en zal worden gepercipieerd als verwesterd in zijn land van herkomst.

Zoals geoordeeld door Uw Raad in een arrest nr. 270 813 dd. 31.03.2022 dient er zorgvuldig onderzocht te worden of deze elementen ten gevolge van de gewijzigde Afghaanse context een feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt (pg. 12 van het arrest - hier betrefte de zaak een volgend verzoek om internationale bescherming) :

[...]

Het CGVS moest dus in casu de situatie van verzoeker ten aanzien van zijn lang verblijf in het Westen, analyseren voor het nemen van zijn beslissing, want die verhoogt de vrees voor vervolgingen in hoofde van verzoeker.

Verzoeker is een man die sinds meer dan 2 jaar in het Westen leeft en sinds meer dan een jaar in België woont: concreet betekent dit dat hij in het Westen kwam en dus beïnvloed werd door de Belgische/Europese gewoonten, de Belgische mode. Vervolgens gedraagt hij zich als een westerlinge man, kleedt hij zich als een westerling man, draagt hij jeans, zonder baard ...

Echter weet men dat de taliban zulk gedrag en zulke houding niet tolereren (stuk 5; en stuk 6, pg. 33-34).

Verzoeker zal dus vervolgd worden door de taliban in geval van terugkeer.

- Het feit dat verzoeker in Afghanistan als een afgewezen asielzoeker zou terugkeren, en dat hij asiel heeft aangevraagd in België.

[...]

Het feit dat verzoeker verschillende jaren in België heeft doorgebracht, het feit dat hij asiel heeft aangevraagd en aan westerse autoriteiten informatie over de taliban heeft verstrekt, en zich tegen hen verzet, bracht mee dat hij het risico liep als verrader te worden beschouwd. In geval van terugkeer loopt verzoeker het risico te worden ondervraagd over de redenen van zijn vertrek en zijn activiteiten in het buitenland.

- Verzoekers werkte als timmerman voor de Afghaanse overheid: dit brengt verzoeker in groot gevaar in geval van terugkeer, aangezien de taliban als doelwitten hebben de mensen die voor het vroegere regime hebben gewerkt alsook de familieleden van deze mensen.

[...]

Het feit dat verzoeker voor de Afghaanse autoriteiten heeft gewerkt, werd hierboven aangetoond. Verzoeker werd in het verleden reeds het slachtoffer geweest van vervolging (doodbedreigingen, aanval

van de taliban op zijn shop). Als hij terugkeert, zal hij ongetwijfeld worden vervolgd vanwege zijn vorige activiteiten voor de politie.

Verzoeker moet de vluchtelingenstatus worden toegekend op grond van het verband met het Verdrag van Genève van 1951.

Verzoeker vreest vervolging wegens zijn politieke oppositie tegen de Taliban, alsmede wegens het feit dat hij tot bepaalde sociale groepen behoort :

- gezinslid van een agent van de voormalige Afghaanse autoriteiten,
- medewerkster van de voormalige autoriteiten,
- een verwesterde jongen,
- een teruggekeerde (afgewezen) asielzoeker,

De opstapeling van deze elementen moeten leiden tot de erkenning van de vluchtelingenstatus.

2.3.2. In ondergeschikte orde : toekenning van de subsidiaire bescherming

Verwerende partij is van mening dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 VW.

Uit de bronnen van informatie en de rechtspraak van Uw Raad "blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal veranderd zijn toen de Verenigde Staten hun troepen teruggetrokken hebben en de voormalige Afghaanse regering half augustus ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten." (RvV, arrest nr. 170 813 dd. 31.03.2022).

Uit het volgende blijkt dat verzoeker wel de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend often minste dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden daar er geen zorgvuldige analyse werd gemaakt van de securitaire situatie in Nangarhar, Pachiragram, rekening houdend met het profiel van verzoeker.

Om te beginnen zij eraan herinnerd, dat zowel de identiteit als de herkomst (district Khogyani) van verzoeker door het CGVS zijn bevestigd (pagina 4 van de bestreden beslissing).

Er dient worden aangestipt dat verwerende partij echter geen analyse heeft gevoerd van de actuele securitaire situatie in Nangarhar, Khogyani. Zij beperkte zich tot informatie over de algemene veiligheidssituatie in het land sinds de machtsovername door de taliban (op dit punt, zie nog infra). Ze hield geen rekening met het bijzonder profiel van verzoeker (onder andere het feit dat hij afkomstig is uit een dorp gelegen in het district Khogyani en dat hij sinds 2 jaar reeds verlaten heeft). Dit moet ten minste lijden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Er zal hieronder aangetoond worden dat de securitaire situatie in Nangarhar, Khogyani, verslechterd is sinds de machtsovername en dat de provincie van Nangarhar, en in het bijzonder de district Khogyani, een situatie van willekeurig geweld kent.

Verzoekende partij zal hier de socio-economische en humanitaire situatie in het land analyseren (punt 1) voor dat zij de veiligheidssituatie in het land (punt 2) en meer bijzonder in Nangarhar, Khogyani (punt 3) analyseert.

Verzoekende partij verwijst hier al naar het recent arrest nr. 270 813 dd. 31 maart 2022 van Uw Raad, in de zaak X/IV, waarin de socio-economische en humanitaire situatie en de algemene securitaire situatie in Afghanistan werden besproken.

Dit arrest is van toepassing op de huidige zaak : in beide zaken gaat het over Afghaanse asielzoekers en in beide gevallen werd gebruik gemaakt van dezelfde informatiebronnen in verband met de wijziging van de algemene situatie in Afghanistan.

- Artikel 48/4, §2, b) VW - socio-economische en humanitaire situatie

[...]

- Artikel 48/4, §2, c) VW- algemene veiligheidssituatie in Afghanistan

[...]

- Artikel 48/4, §2, c) VW - veiligheidssituatie in Nangarhar, Khogyani

[...]

In conclusie, op basis van al het voorgaande moet de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toegekend worden, op basis van artikel 48/4 VW.

Men dient ook rekening te houden met de specifieke elementen van het profiel van verzoeker die hierboven werden ontwikkeld mbt de vluchtelingenstatus, en die de risico's verhogen voor verzoeker."

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

"3. EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022

4. ASYLOS-verslag, COI Repository, 1st September 2021-30th March 2022

5. Pagina beschikbaar op [URL]

6. EASO-verslag, *Afghanistan Contry Focus, January 2022*
7. COI Focus, *Afghanistan, Veiligheidssituatie, mei 2022*
8. HRW, *"Afghanistan: Economie Roots of the Humanitarian Crisis, dd. 01.03.2022*
9. Human Rights Council, *"Situation of human rights in Afghanistan Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights", dd. 04.03.2022*
10. World Bank Group, *Afghanistan Private Sector Rapid Survey, maart 2022*
11. USAID, *Afghanistan. Humanitarian assistance, laatste update mei 2022"*.

2.3. Bij aanvullende nota van 17 november 2022 voegt verweerder volgende stukken:

- EUAA *Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [URL]*
- COI Focus *Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- COI Focus *Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [URL]*
- EASO *Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [URL]*
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [URL]*
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [URL]*
- EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [URL]*
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op [URL]"*.

2.4. Bij aanvullende nota van 23 november 2022 voegt verzoeker de volgende stukken:

1. *Attest van dokter Noot Agha, dd. 22.10.2022;*
2. *Attest "voor een overlijdensakte", dd. 21.10.2022;*
3. *Enveloppes;*
4. *Arbeidsovereenkomst van verzoeker in België;"*.

2.5. Ter terechtzitting van 25 november 2011 legt verzoeker opnieuw volgende stukken neer, waarvan enkele originelen:

1. *Attest van dokter Noot Agha, dd. 22.10.2022;*
2. *Attest "voor een overlijdensakte", dd. 21.10.2022;*
3. *Enveloppes;*
4. *Arbeidsovereenkomst van verzoeker in België;"*.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker voert aan Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van problemen met de taliban, meer bepaald naar aanleiding van het als timmerman samenwerken met politieagenten die bevriend zijn met zijn zakenpartner N.. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend met de taliban omwille van zijn werk als timmerman voor onder meer Afghaanse politieagenten.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoekers kennis over de politieagenten voor wie hij werkte, gebrekkig is. Nochtans zouden deze politieagenten goed bevriend zijn met zijn zakenpartner N.. Dit klemt des te meer daar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat N. met één politieagent bevriend was, terwijl hij op het CGVS voorhoudt dat N. met verschillende politieagenten bevriend was.

(ii) het niet aannemelijk is dat de politieagenten verzoeker voorafgaand aan hun bezoeken opbelden opdat verzoeker zou nagaan of er al dan niet talibanleden op de bazaar aanwezig waren. De bazaar werd immers bewaakt door bewakingsagenten en de politieagenten kwam steeds in het gezelschap van soldaten naar de bazaar, zodat bezwaarlijk kan worden ingezien waarom zij verzoeker meer zouden vertrouwen dan deze bewakingsagenten en soldaten. Dit klemt des te meer daar verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt: waar hij eerst beweert dat de talibanleden zich enkel 's nachts toonden en zich overdag in de bergen ophielden, stelt hij later dat zij wel degelijk ook overdag naar de bazaar kwamen maar dan ongewapend en als gewone burgers. Verzoeker kan evenwel niet duiden op welke wijze hij hen dan als talibanleden zou kunnen herkennen.

(iii) het geheel ongeloofwaardig is dat verzoeker en zijn zakenpartner na de bedreigingen gewoon verder bleven werken voor de politieagenten en dat de politieagenten zelf niets ondernamen en hen beschuldigden van samenwerking met de taliban wanneer zij hen over de bedreigingen van de taliban inlichtten, en dit zelfs nadat de taliban hun zaak had afgebrand. Gezien verzoeker nog andere klanten had, kan hij niet worden gevolgd in zijn bewering dat hij niet kon stoppen met werken voor de politieagenten omdat zijn familie het geld nodig had. Geconfronteerd met het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen over de reactie van de politieagenten gelet op hun vriendschap met N., verklaart verzoeker opeens dat hij niet weet wat voor relatie N. met de politieagenten had, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas eens te meer ondermijnt.

(iv) verzoeker niet kan duiden waarom hij en N. in 2020 opeens door de taliban zouden worden gevisieerd, terwijl zij reeds jarenlang voor onder meer de Afghaanse politie werkten. Verzoeker kan evenmin toelichten wie de taliban zou hebben geïnformeerd.

(v) verzoekers verklaringen over de brand die door de taliban zou zijn aangestoken, allerminst geloofwaardig zijn.

(vi) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij één dreigbrief ontving van de taliban, terwijl hij op het CGVS beweerde dat het twee dreigbrieven waren.

(vii) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

5. Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal geen enkel argument heeft aangebracht dat bewijst dat de voorgelegde dreigbrieven en de klacht van zijn oom vervalsingen zouden zijn, dient erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze door verzoeker voorgelegde documenten vervalsingen zijn. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren.

In casu werd door de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoeker bijgebrachte documenten. Uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt immers dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Bovendien beweerde de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij slechts één dreigbrief ontving, terwijl hij op het CGVS gewag maakt van twee dreigbrieven. Verzoeker stelt weliswaar: *"Tijdens zijn onderhoud bij de DVZ sprak verzoeker wel van "bedreigingen", waarmee hij impliceerde dat er meerdere waren geweest."*, doch hiermee doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij slechts één dreigbrief zou hebben ontvangen (administratief dossier, stuk 7, *"vragenlijst CGVS"*, vraag 3.5: *"Dus de Taliban gaf een dreigbrief aan de mullah."*).

Inzake de zogenaamde *"klacht"* van verzoekers oom, hetgeen in feite een brief is waarin de dorps- en districtshoofden de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban bevestigen, dient erop gewezen dat deze brief werd opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekers oom. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt geen documenten of andere informatie bij waaruit blijkt dat deze verklaringen van verzoekers oom daadwerkelijk door de dorps- en districtshoofden inhoudelijk werden geverifieerd.

Inzake de foto's voert verzoeker aan dat hij niet inziet hoe hij anders had kunnen aantonen dat zijn werkplaats werd afgebrand en meent hij dat deze foto's als een begin van bewijs moeten worden beschouwd. De Raad wijst erop dat aan dergelijke privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden.

Hetzelfde geldt overigens voor de voorgelegde Facebookberichten over het beweerde overlijden van zijn zakenpartner N.. Waar verzoeker dienaangaande twee documenten toevoegt aan zijn aanvullende nota d.d. 23 november 2022 (waarvan hij de originelen ter terechtzitting neerlegt), met name documenten afkomstig van een ziekenhuis in Khogyani, dient vastgesteld dat hierin nergens wordt vermeld dat N. werd gedood naar aanleiding van de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban; er kan hoogstens uit blijken dat ene N. door gewapende personen in hoofd en buik werd geschoten en hieraan is overleden. De authenticiteitswaarde van deze brieven wordt overigens eens te meer ondermijnd waar in de stempels telkens dezelfde spellingsfout terugkomt (*"DIREOTORAT OF PUBLIC HEALTH NANGARHAR"*) waar redelijkerwijze kan worden verwacht dat officiële stempels van een ziekenhuis niet een dergelijke spellingsfout bevatten. De enveloppen tonen enkel aan dat verzoeker in België post heeft ontvangen uit Afghanistan.

De stukken toegevoegd aan het verzoekschrift bevatten louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoonlijke, individuele situatie van verzoeker en volstaan op zich aldus niet teneinde de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas alsnog te herstellen.

6. Verder voert verzoeker aan dat hij zijn zakenpartner N. nooit vroeg hoe deze de politieagenten kende *"aangezien deze politieambtenaren in de eerste plaats waren gekomen voor hun werk en voor verzoeker "klanten" waren als alle andere"*. Dat hij details over de agenten kon geven, met name hun namen en waar zij vandaan kwamen, toont volgens hem de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aan. Hij betoogt tevens dat hij geen vragen over de agenten durfde te stellen *"omdat hij bang was dat de vragen verdacht zouden overkomen, dat zijn vriend hem niet meer zou vertrouwen en het aan de politie zou vertellen"*. Hij was bang voor represailles indien hij van spionage zou worden verdacht. Hij meent dat er geen redenen

zijn om aan te nemen dat hij informatie zou hebben over het persoonlijk leven van de politieagenten of over hun relatie met zijn zakenpartner.

Er dient evenwel op gewezen dat in de door verzoeker geschetste context, waar een hevige strijd woedde tussen de taliban en de Afghaanse overheid, redelijkerwijze wel degelijk kan worden verwacht dat hij zich terdege zou trachten te informeren met betrekking tot alle kernelementen van zijn voorgehouden vluchtrelaas en dus ook over de politieagenten voor wie hij als timmerman werkte en hun relatie met zijn zakenpartner N.. Verzoeker blijft hier evenwel compleet in gebreke zoals op omstandige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Temeer gelet op de bedreigingen van de taliban naar aanleiding van hun werk voor deze politieagenten, waaronder onder meer het afbranden van hun zaak, kan worden verwacht dat verzoeker zoveel mogelijk relevante informatie over deze politieagenten zou trachten te bekomen teneinde zijn eigen (veiligheids)situatie correct te kunnen inschatten, *quod non*.

Dat verzoeker deze politieagenten zou hebben beschouwd als klanten zoals alle andere, is in het licht van de voorgehouden problemen allerm minst aannemelijk. Het is immers door het feit dat hij en zijn zakenpartner N. tevens voor deze politieagenten werkten, dat zij door de taliban zouden zijn gevisieerd, zodat deze agenten bezwaarlijk als gelijk welke andere klant kunnen worden beschouwd.

Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS sprak over drie politieagenten, had hij het tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken steeds over een agent: *"Mijn zakenpartner N. was bevriend met een agent van die checkpoint. Deze agent bezocht mijn partner regelmatig in onze winkel."* (administratief dossier, stuk 7, "vragenlijst CGVS", vraag 3.5). Verzoeker kan dan ook geenszins worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat: *"Hij sprak vaag over 'politieagenten' maar niet over een enkele agent."* Dat verzoeker kort diende te zijn tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, vormt geen afdoende verschooning voor zijn tegenstrijdige verklaringen. Zijn verklaringen werden hem op de Dienst Vreemdelingenzaken in het Pashtou voorgelezen en middels zijn handtekening bevestigde hij dat de inhoud ervan met de werkelijkheid overeenstemt. Bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldde verzoeker niets met betrekking tot zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken over de samenwerking met de Afghaanse politie. Waar verzoeker nog stelt: *"Hoe dan ook is deze tegenstrijdigheid op zich onvoldoende om de vrees van verzoeker weg te nemen, met name gelet op de aannemelijkheid van zijn relaas."*, dient erop gewezen dat zijn vluchtrelaas geenszins aannemelijk kan worden geacht, integendeel.

Bovendien moet rekening worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Vervolgens tracht verzoeker zijn verklaringen over de bezoeken van de politieagenten aan zijn winkel te *"verfijnen"* en geeft hij te kennen dat de politieagenten niet met een horde soldaten kwamen maar met drie à vier man, dat hij voor de politie diende *"als een nuttig contactpunt om na te gaan of dit deel van de bazaar, waar zij voornemens waren de winkel van verzoeker te gaan bezoeken, veilig was"*, dat hij enkel werd gebeld als zijn zakenpartner niet bereikbaar was en dat hij enkel een professionele relatie had met de politieagenten. Hiermee komt verzoeker evenwel niet verder dan het *post factum* opwerpen van blote beweringen en nuanceringen. Dergelijk verweer is geenszins ernstig en doet geen afbreuk aan de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd en waaromtrent in de bestreden beslissing op omstandige en pertinente wijze wordt gemotiveerd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Het is hoe dan ook niet aannemelijk dat de politieagenten aan verzoeker zouden vragen om te verifiëren of er al dan niet talibs aanwezig zijn op de bazaar, weze het op de hele bazaar of louter in de buurt van zijn winkel. Verzoeker verklaarde immers dat de bazaar werd bewaakt door bewakers en dat de agenten steeds werden vergezeld door soldaten. Dat hij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over de aanwezigheid van de taliban op de bazaar (overdag of 's nachts) en niet kan duiden hoe hij de talibanleden kon herkennen, ondermijnt dan ook eens te meer de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt bij zijn verklaringen te blijven en betoogt: *"Wanneer zij overdag kwamen, hadden zij een zeer specifieke opdracht: iemand wegvoeren, iemand doden, en dan reiden zij gewapend en in taliban-kleding. Verzoeker bedoelde dus dat indien de taliban overdag kwamen voor iets anders dan een specifieke missie, zij alleen in burgerkleding zouden komen. Ze zijn daarom moeilijker te herkennen."*, komt hij niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen en het *post*

factum opwerpen van blote beweringen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud maakte hij immers geen enkele melding van de aanwezigheid van gewapende talibanleden met een specifieke missie enerzijds en talibanleden in burgerkleding anderzijds (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Waar verzoeker nog zijn verklaringen over zijn werkzaamheden voor de taliban citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud, dient opgemerkt dat verzoekers tewerkstelling als timmerman en het feit dat hij hierbij ook af en toe in opdracht van de taliban werkte, heden niet wordt betwist. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het ongeloofwaardig karakter van zijn voorgehouden problemen met de taliban.

Verder volhardt verzoeker erin dat hij geen andere keuze had dan na de bedreigingen van de taliban te blijven verder werken, ook voor de politieagenten. Hij stelt: *“Het zou ongeloofwaardig zijn geweest als hij had geweigerd om zijn werk voor de politie voort te zetten. Dit zou hem in nog grotere moeilijkheden hebben gebracht, ditmaal met de autoriteiten, terwijl hij aan de andere kant al bedreigingen ontving van de taliban (NPO p. 21).”* Verzoeker vermeldde echter nooit eerder dat hij vreesde om problemen te krijgen met de autoriteiten indien hij door de bedreigingen door de taliban zou stoppen om voor de politieagenten te werken, verzoeker vermeldde enkel dat hij niet kon stoppen omdat hij het geld nodig had voor zijn familie, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij buiten de politieagenten nog andere klanten had (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11 en 19). Pagina 21 van de notities van het persoonlijk onderhoud bevat geen enkele verwijzing van verzoeker naar mogelijke problemen met de autoriteiten indien hij zou zijn gestopt met werken voor de politieagenten. Dat verzoeker aldus zijn vluchtrelaas *post factum* tracht aan te dikken, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. Temeer daar hij zich bewust was van de risico's die hij nam aangezien hij betoogt: *“Verzoeker weet dat hij extra risico's heeft genomen door te blijven werken, maar hij had geen keus.”* Zoals gesteld, blijkt geenszins dat verzoeker geen andere keuze had dan voor de politieagenten te blijven werken.

Waar verzoeker stelt dat hij de eerste dreigbrief van de taliban niet serieus nam en dat *“Pas in de tweede brief was sprake van doodsb bedreigingen en in combinatie met de brand zag verzoeker zich genooddaakt te vluchten omdat hij werkelijk voor zijn leven vreesde (NPO p. 15)”*, wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. In de door verzoeker geschetste context is het allerminst aannemelijk dat hij de eerste dreigbrief van de taliban niet serieus zou hebben genomen louter omdat hierin enkel werd gevraagd om te stoppen met werken voor de politie. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij en zijn zakenpartner vóór het ontvangen van de eerste dreigbrief ook reeds telefonisch door de taliban werden bedreigd. Dat zij een dreigbrief van de taliban niet serieus namen, is dan ook geenszins aannemelijk. In tegenstelling tot wat hij beweert in zijn verzoekschrift, vermeldde verzoeker nergens dat hij na de bedreigingen door de taliban de voorzorgsmaatregel nam om eerst zijn vader en broer naar buiten te sturen alvorens zelf naar buiten te gaan. Er kan overigens bezwaarlijk worden ingezien dat verzoeker zijn eigen vader en broer naar buiten zou sturen nadat hij doodsb bedreigingen van de taliban had ontvangen, aangezien hij hiermee ook het leven van zijn vader en broer in gevaar zou brengen.

Verder betoogt verzoeker dat de politie begrijpelijkerwijze haar activiteiten is blijven verderzetten na de bedreigingen van de taliban, dat de politie zich bewust was van de genomen risico's en dat de politie echter niet kan ophouden met haar activiteiten omdat burgers bedreigingen ontvangen omdat zij met de politie samenwerken. Er kan evenwel niet worden ingezien dat verzoeker en zijn zakenpartner N. de enige timmermannen in de regio waren waarop de politie een beroep kon doen. Dat zij ondanks de bedreigingen van de taliban, waarvan verzoeker en N. de politie hadden ingelicht, terug bleven komen naar hun winkel is dan ook wel degelijk onaannemelijk. Temeer daar verzoeker tevens verklaarde dat de politie hem telkens voorafgaand aan hun bezoek opbelde om te verifiëren of er al dan niet talibanleden in de buurt waren.

Verzoeker betoogt: *“Toen zij na de brand een klacht indienden, verwezen de “naaste” politieagenten van verzoekers partner hem naar de districtspolitie, die hem ervan beschuldigde met de taliban samen te werken. Het waren dus niet dezelfde politieambtenaren die verzoeker bezochten waartoe hij zich moest wenden om zijn klacht in te dienen, maar politieambtenaren van een hogere rang.”* Te dezen dient vastgesteld dat verzoeker eerder geen enkele melding maakte van een poging om na de brand een klacht in te dienen bij de districtspolitie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20-21). Opnieuw tracht hij aldus *post factum* zijn vluchtrelaas aan te dikken, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt. Voorts volhardt verzoeker in zijn eerdere verklaringen dat hij andere winkelluitbaters in de bazaar niet inlichtte over de bedreigingen die hij had ontvangen. Het louter volharden in eerdere verklaringen volstaat op zich echter geenszins teneinde op de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn zakenpartner na meerdere jaren plotseling werden bedreigd door de taliban en dat hij niet kan verduidelijken wie de taliban van hun werkzaamheden voor de politieagenten op de hoogte had gebracht, voert verzoeker aan: *“Er zij aan herinnerd dat de taliban geleidelijk aan de macht zijn gekomen en uiteindelijk in augustus 2021 het regime ten val hebben gebracht, kort nadat de bedreiging van verzoeker was begonnen. Het is dus zeer aannemelijk dat verzoeker het doelwit was van de taliban, zelfs verscheidene jaren later. Toen hij eenmaal aan de kaak was gesteld, stond verzoeker in de schijnwerpers en tegen de tijd dat de taliban zich voor zijn activiteiten begonnen te interesseren, was het te laat.”* Uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban in augustus 2021 de macht overnamen in Afghanistan, terwijl uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de bedreigingen van de taliban ten aanzien van verzoeker en zijn zakenpartner ruim een jaar eerder begonnen en verzoeker op het moment van de machtsovername reeds in België om internationale bescherming had verzocht. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de machtsovername van de taliban in Afghanistan in augustus 2021 een ander licht werpt op voormelde motivering uit de bestreden beslissing. De bewering dat het al te laat was zodra de taliban zich voor zijn activiteiten begonnen te interesseren, sterkt bovendien de motivering dat het niet aannemelijk is dat verzoeker na de bedreigingen gewoon bleef verder werken en geen doordachte voorzorgsmaatregelen nam (zie *supra*). Waar verzoeker stelt dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de houding van de taliban, ongeacht of deze al dan niet aannemelijk wordt geacht, dient erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker verantwoordelijk is voor de wijze waarop de taliban handel(d)en. In de door hem geschetste context kan echter wel degelijk worden verwacht dat hij een aannemelijke verklaring kan bieden voor de bewering dat de taliban hem en zijn zakenpartner na verscheidene jaren opeens zouden viseren en dat hij enige bijkomende informatie kan geven over de wijze waarop de taliban op de hoogte zouden zijn gekomen van zijn werkzaamheden voor de politie, *quod non*.

Verzoeker stelt inzake de brand in zijn werkplaats dat hij aanzienlijke schade heeft geleden, maar hij komt niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de pertinente motieven in de bestreden beslissing inzake deze brand. Hij spreekt zijn eerdere verklaringen bovendien tegen waar hij stelt: *“Bovendien was de winkel niet verbonden met de andere winkels in de bazaar. Er was een garage aan de achterkant en een ruimte tussen de winkels, wat verklaart waarom andere winkels in de buurt niet ook vlam vatten.”* Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde hij nochtans dat de muur was verbrand waardoor de zakken bloem naar beneden vielen in de winkel waar bloem werd verkocht (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Uit de door verzoeker neergelegde foto's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) valt geenszins af te leiden dat de werkplaats van verzoeker een vrijstaand gebouw was, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert. Het is dan ook wel degelijk onaannemelijk dat de brand een hele nacht zou hebben gewoed zonder dat iemand ingreep teneinde te voorkomen dat de brand naar andere plaatsen zou overslaan. Er kan bezwaarlijk worden ingezien dat omstaanders en collega's op de bazaar zouden weten dat de brand door de taliban werd aangestoken, temeer daar verzoeker verklaarde dat hij andere winkeliers niet over de bedreigingen vanwege de taliban had ingelicht. Dat andere winkeliers in deze omstandigheden er eerder voor zouden opteren om het risico te lopen dat brand overslaat naar andere gebouwen louter uit angst om door het blussen van de brand *“het tegen de taliban op te nemen”*, is niet aannemelijk. Dat verzoeker omtrent deze brand bijkomende tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7. In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Het louter feit te behoren tot een sociale groep volstaat niet om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Eenmaal het behoren tot een bepaalde sociale groep werd vastgesteld, is de volgende stap immers het nagaan van het bestaan van een *nexus* tussen verzoekers behoren tot een sociale groep en verzoekers vrees voor vervolging, of afwezigheid van bescherming. Deze *nexus* wordt vereist in artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: “*Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.*” De *nexus* betreft het causaal verband tussen (i) het behoren tot een sociale groep en de gegronde vrees voor vervolging, of (ii) het behoren tot een sociale groep en de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging, en in het bijzonder de onwil van de actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met een vervolgingsgrond. Het verband tussen het behoren tot een bepaalde sociale groep en de vrees voor vervolging die voortkomt uit de daden van vervolging, dan wel de afwezigheid van bescherming, is bijgevolg essentieel (zie bv. *EASO Guidance on membership of a particular social group*, *EASO Practical Guides Series*, March 2020, p. 18). Tevens kan een lid van een bepaalde sociale groep een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot een sociale groep terwijl een ander lid van dezelfde groep geen vrees voor vervolging zal hebben. Evenzo kunnen er persoonlijke omstandigheden zijn ingevolge dewelke een lid van een sociale groep bescherming kan verkrijgen terwijl andere leden van dezelfde sociale groep niet van bescherming kunnen genieten (cf. *EASO Guidance on membership of a particular social group*, *EASO Practical Guides Series*, March 2020, p. 18).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet algemeen worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging

en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad heeft kennis genomen van de grote hoeveelheid beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd. De Raad is zich er tevens van bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting.

Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

8. *In casu* wijst verzoeker op de duur van zijn verblijf in België/het Westen. Hij betoogt: “Verzoeker is een man die sinds meer dan 2 jaar in het Westen leeft en sinds meer dan een jaar in België woont: concreet betekent dit dat hij in het Westen kwam en dus beïnvloed werd door de Belgische/Europese gewoonten, de Belgische mode. Vervolgens gedraagt hij zich als een westerlinge man, kleedt hij zich als een westerling man, draagt hij jeans, zonder baard ...” De Raad herhaalt in deze dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die omstreeks het jaar 1994 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken op 21 juli 2020. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds minstens 25 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van ruim twee jaar in Europa maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Dat verzoeker in België in een carwash werkt, hetgeen hij staft aan de hand van het bij zijn aanvullende nota gevoegde arbeidscontract, getuigt op zich evenmin van een voor hem bijzonder belangrijke (godsdienstige) identiteit of morele integriteit, minstens laat hij na zulks *in concreto* aan te tonen. Door er enkel op te wijzen dat hij zich heeft aangepast aan de Belgische mode en dat hij in België in een carwash werkt, brengt verzoeker geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat hij hierbij informatie over de taliban heeft verschaft aan Westerse autoriteiten, dient erop gewezen dat hij geenszins concreet aantoont dat de taliban hiervan op de hoogte zouden zijn. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, kan worden aangenomen dat verzoeker niet in de negatieve aandacht van de taliban stond/staat. Er zijn dan ook geen concrete redenen om aan te nemen dat hij door de taliban zal worden ondervraagd over de redenen van zijn vertrek en zijn activiteiten in het buitenland, zoals hij in zijn verzoekschrift betoogt.

In de mate dat verzoeker wijst op zijn werkzaamheden als timmerman voor de (voormalige) Afghaanse overheid, blijkt uit het voorgaande dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker omwille hiervan met de taliban beweert te hebben gekend. Bovendien verklaarde hij dat ook de taliban in het verleden tot zijn klanten behoorden.

Waar verzoeker stelt dat hij “een gezinslid van een agent van de voormalige Afghaanse autoriteiten” is, kan niet worden ingezien waar hij het over heeft. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader landbouwer was en vermeldde enkel dat enkele neven bij het Afghaanse leger dienden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8 en 9). Hij laat na concreet te duiden op welke wijze hieruit in zijn hoofde een vrees voor vervolging omwille van verwestering zou (kunnen) ontstaan. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig daar de precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M'Bodj”* stelde het HvJ: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51; 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het HvJ volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, blijkt dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b, van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Ingevolge de analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, waarbij wordt vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde informatie grotendeels dezelfde en in eenzelfde lijn ligt als waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of

enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

11. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de Richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de

Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in

verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

12. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS